

Notă. A se vedea și art. 1 din Protocolul nr. 12.

Articolul 15. Derogare în caz de stare de urgență

1. În caz de război sau de alt pericol public ce amenință viața națiunii, orice Înalță Parte Contractantă poate lua măsuri care derogă de la obligațiile prevăzute de prezenta Convenție, în măsura strictă în care situația o cere și cu condiția ca aceste măsuri să nu fie în contradicție cu alte obligații care decurg din dreptul internațional.

2. Dispoziția precedentă nu îngăduie nicio derogare de la articolul 2, cu excepția cazului de deces rezultând din acte licite de război, și nici de la articolul 3, articolul 4 paragraful 1 și articolul 7.

3. Orice Înalță Parte Contractantă ce exercită acest drept de derogare îl informează pe deplin pe Secretarul general al Consiliului Europei cu privire la măsurile luate și la motivele care le-au determinat. Aceasta trebuie, de asemenea, să informeze pe Secretarul general al Consiliului Europei și asupra datei la care aceste măsuri au încetat a fi în vigoare și de la care dispozițiile Convenției devin din nou deplin aplicabile.

Notă. A se vedea și: ► art. 3 din Protocolul nr. 6; ► art. 4 din Protocolul nr. 7; ► art. 2 din Protocolul nr. 13.

Articolul 16. Restricții ale activității politice a străinilor

Nicio dispoziție a articolelor 10, 11 și 14 nu poate fi considerată ca interzicând Înalțelor Părți Contractante să impună restrângeri activității politice a străinilor.

Articolul 17. Interzicerea abuzului de drept

Nicio dispoziție din prezenta Convenție nu poate fi interpretată ca implicând, pentru un stat, un grup sau un individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute de prezenta Convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de această Convenție.

Articolul 18. Limitarea folosirii restrângerii drepturilor

Restrângerile care, în termenii prezentei Convenții, sunt aduse respectivelor drepturi și libertăți nu pot fi aplicate decât în scopul pentru care ele au fost prevăzute.

Titlul II. Curtea Europeană a Drepturilor Omului^[1]

Articolul 19. Înființarea Curții

Pentru a asigura respectarea angajamentelor ce decurg pentru Înaltele Părți Contractante din prezenta Convenție și din protocoalele sale, se înființează o Curte Europeană a Drepturilor Omului, numită în continuare *Curtea*. Aceasta va funcționa permanent.

Articolul 20. Numărul judecătorilor

Curtea se compune dintr-un număr de judecători egal cu cel al Înalțelor Părți Contractante.

Articolul 21. Condiții de exercitare a funcțiilor

1. Judecătorii trebuie să se bucure de cea mai înaltă reputație morală și să întrunească condițiile cerute pentru exercitarea unor înalte funcțiuni judiciare sau să fie juriști având o competență recunoscută.

2.^[2] Candidații trebuie să aibă mai puțin de 65 de ani la data până la care lista de trei candidați este așteptată de Adunarea Parlamentară, în temeiul articolului 22.

3. Judecătorii își exercită mandatul cu titlu individual.

4. În cursul mandatului lor, judecătorii nu pot exercita nicio activitate incompatibilă cu cerințele de independență, de imparțialitate sau de disponibilitate impuse de o activitate cu caracter permanent; orice problemă ridicată în aplicarea acestui paragraf este rezolvată de către Curte.

Articolul 22. Alegerea judecătorilor

1. Judecătorii sunt aleși de Adunarea Parlamentară în numele fiecărei Înalte Părți Contractante, cu majoritatea voturilor exprimate, de pe o listă de trei candidați prezentați de Înalta Parte Contractantă.

^[1] Titlul II (art. 19-51) este reprodus astfel cum a fost amendat prin Protocolul nr. 11.

^[2] Parag. 2 al art. 21 a fost introdus prin art. 2 parag. 1 din Protocolul nr. 15, iar potrivit art. 2 parag. 2 din Protocol, parag. 2 și 3 ale aceluiași articol au devenit parag. 3 și 4. Conform art. 8 parag. 1 din Protocolul nr. 15, „*Modificările aduse prin articolul 2 din prezentul protocol se aplică exclusiv candidaților de pe listele prezentate Adunării Parlamentare de către Înaltele Părți Contractante, în temeiul articolului 22 din Convenție, ulterior intrării în vigoare a prezentului protocol*”.

2.^[1] *Abrogat.*

Articolul 23.^[2] Durata mandatului și revocarea

1. Judecătorii sunt aleși pentru o perioadă de 9 ani. Ei nu pot fi realeși.

2.^[3] Judecătorii rămân în funcție până la înlocuirea lor. Ei continuă totuși să se ocupe de cauzele cu care au fost deja sesizați.

3. Un judecător nu poate fi revocat din funcție decât dacă ceilalți judecători decid, cu o majoritate de două treimi, că el nu mai corespunde condițiilor cerute.

Articolul 24.^[4] Abrogat.

Articolul 24 (fostul articol 25).^[5] Grefa și raportorii

1. Curtea dispune de o grefă ale cărei sarcini și organizare sunt stabilite prin Regulamentul Curții.

2. Atunci când se pronunță în complet de judecător unic, Curtea este asistată de raportori care își exercită funcțiile sub autoritatea președintelui Curții. Ei fac parte din grefa Curții.

Articolul 25 (fostul articol 26).^[6] Adunarea generală a Curții

Curtea reunită în Adunarea plenară:

- a) alege, pentru o durată de 3 ani, pe președintele său și pe unul sau doi vicepreședinți; ei pot fi realeși;
- b) constituie Camere pentru o perioadă determinată;

^[1] Parag. 2 al art. 22 a fost abrogat prin art. 1 din Protocolul nr. 14.

^[2] Art. 23 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 2 din Protocolul nr. 14.

^[3] Potrivit art. 2 parag. 3 din Protocolul nr. 15, parag. 2 al art. 23 (care prevedea că mandatul judecătorilor se încheie atunci când ei împlinesc vârsta de 70 de ani) a fost abrogat, iar parag. 3 și 4 ale aceluiași articol au devenit parag. 2 și, respectiv, 3. Conform art. 8 parag. 1 din Protocolul nr. 15, „*Modificările aduse prin articolul 2 din prezentul protocol se aplică exclusiv candidaților de pe listele prezentate Adunării Parlamentare de către Înaltele Părți Contractante, în temeiul articolului 22 din Convenție, ulterior intrării în vigoare a prezentului protocol*”.

^[4] Art. 24 a fost abrogat prin art. 3 din Protocolul nr. 14.

^[5] Potrivit art. 4 din Protocolul nr. 14, art. 25 a devenit art. 24 și este reprodus astfel cum a fost modificat prin acest protocol.

^[6] Potrivit art. 5 din Protocolul nr. 14, art. 26 a devenit art. 25 și este reprodus astfel cum a fost modificat prin acest protocol.

- c) alege președinții Camerelor Curții, care pot fi realeși;
- d) adoptă regulamentul Curții;
- e) alege grefierul și unul sau mai mulți grefieri-adjuncți;
- f) formulează orice cerere în temeiul articolului 26 paragraful 2.

Articolul 26 (fostul articol 27).^[1] Completele de judecători unici, comitete, Camere și Marea Cameră

1. Pentru examinarea cauzelor deduse judecății Curții, aceasta se constituie din complete formate din judecător unic, comitete de 3 judecători, Camere de 7 judecători și Marea Cameră, formată din 17 judecători. Camerele Curții constituie comitete pentru o perioadă determinată.

2. La cererea Adunării generale a Curții, Comitetul Miniștrilor poate să reducă la 5 numărul judecătorilor Camerelor, prin decizie unanimă și pentru o perioadă determinată.

3. Judecătorul unic nu va examina nicio cerere introdusă împotriva Înaltei Părți Contractante în numele căreia a fost ales.

4. Judecătorul ales în numele unei Înalte Părți Contractante care este parte în cauză este membru de drept al Camerei sau al Marii Camere. În absența sa ori în cazul în care nu poate participa, va participa în calitate de judecător o persoană aleasă de președintele Curții de pe o listă prezentată în prealabil de către Înalta Parte Contractantă.

5. De asemenea, fac parte din Marea Cameră președintele Curții, vicepreședinții, președinții Camerelor și alți judecători desemnați în conformitate cu Regulamentul Curții. Când cauza este transmisă Marii Camere în temeiul articolului 43, niciun judecător al Camerei care a pronunțat decizia nu poate să facă parte din Marea Cameră, cu excepția președintelui Camerei și a judecătorului care a participat în numele Înaltei Părți Contractante interesate.

^[1] Potrivit art. 6 din Protocolul nr. 14, art. 27 a devenit art. 26 și este reprodus astfel cum a fost modificat prin acest protocol.

Articolul 27.^[1] Competența judecătorilor unici

1. Judecătorul unic poate declara inadmisibilă o cauză, în temeiul articolului 34, sau poate decide radierea ei de pe rol atunci când o asemenea decizie poate fi luată fără o examinare suplimentară.

2. Decizia este definitivă.

3. Dacă judecătorul unic nu declară inadmisibilă o cauză sau nu o radiază de pe rol, acesta o va transmite unui comitet sau unei Camere pentru o examinare suplimentară.

Articolul 28.^[2] Competența comitetelor

1. Un comitet sesizat cu o cerere individuală formulată în temeiul articolului 34 poate, cu unanimitate de voturi:

a) să o declare ca fiind inadmisibilă sau să o radieze de pe rol, atunci când o asemenea decizie poate fi luată fără o examinare suplimentară; sau

b) să o declare ca admisibilă și să pronunțe în același timp o hotărâre pe fond, atunci când problema referitoare la interpretarea sau aplicarea Convenției ori a protocoalelor sale, care este la originea cauzei, face obiectul unei jurisprudențe constante a Curții.

2. Deciziile și hotărârile prevăzute la paragraful 1 sunt definitive.

3. Dacă judecătorul ales în numele Înaltei Părți Contractante, parte în cauză, nu este membru al comitetului, acesta din urmă poate, în orice fază a procedurii, să îl invite să participe în locul unuia dintre membri, ținând seama de toți factorii relevanți, inclusiv dacă partea a contestat aplicarea procedurii prevăzute la paragraful 1 litera b).

Articolul 29. Decizii ale Camerelor asupra admisibilității și fondului

1.^[3] Dacă nu a fost luată nicio decizie în temeiul articolelor 27 sau 28 și nici nu a fost pronunțată o hotărâre potrivit articolului 28, Camera se pronunță asupra admisibilității și a fondului cererilor

[1] Art. 27 a fost introdus prin art. 7 din Protocolul nr. 14.

[2] Art. 28 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 8 din Protocolul nr. 14.

[3] Parag. 1 al art. 29 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 9 pct. 1 din Protocolul nr. 14.

individuale formulate conform articolului 34. Decizia asupra admisibilității poate fi luată separat.

2. O Cameră se pronunță asupra admisibilității și a fondului cererilor introduse de state în virtutea articolului 33. Cu excepția cazurilor în care Curtea decide altfel, în cazuri excepționale decizia asupra admisibilității se ia separat^[1].

3.^[2] *Abrogat.*

Articolul 30. Desesizarea în favoarea Marii Camere

În cazul în care cauza adusă înaintea unei Camere ridică o problemă gravă privitoare la interpretarea Convenției sau a protocoalelor sale, sau dacă soluționarea unei probleme poate conduce la o contradicție cu o hotărâre pronunțată anterior de Curte, Camera poate, atât timp cât nu a pronunțat hotărârea sa, să se desesizeze în favoarea Marii Camere^[3].

Articolul 31. Atribuții ale Marii Camere

Marea Cameră:

a) se pronunță asupra cererilor introduse în virtutea articolului 33 sau a articolului 34, atunci când cauza i-a fost deferită de Cameră în virtutea articolului 30 sau când cauza i-a fost deferită în virtutea articolului 43^[4];

b)^[5] se pronunță asupra aspectelor cu privire la care Curtea este sesizată de către Comitetul Miniștrilor în temeiul articolului 46 paragraful 4; și

^[1] Fraza finală de la paragraf. 2 al art. 29 a fost introdusă prin art. 9 pct. 2 din Protocolul nr. 14.

^[2] Parag. 3 al art. 29 a fost abrogat prin art. 9 pct. 3 din Protocolul nr. 14.

^[3] Cuvintele „în afara cazului în care una dintre părți se opune la aceasta” din cuprinsul art. 30 au fost eliminate prin art. 3 din Protocolul nr. 15. Potrivit art. 8 paragraf. 2 din Protocolul nr. 15, „Modificarea adusă prin articolul 3 din prezentul protocol nu se aplică cauzelor pendinte în care una dintre părți s-a opus, anterior intrării în vigoare a prezentului protocol, propunerii uneia dintre camerele Curții de a se desesiza în favoarea Marii Camere”.

^[4] Cuvântul „și” de la sfârșitul lit. a) a art. 31 a fost eliminat prin art. 10 pct. 1 din Protocolul nr. 14.

^[5] Potrivit art. 10 pct. 2 din Protocolul nr. 14, la art. 31 a fost introdusă o nouă lit. b), iar lit. b) a devenit lit. c).

c) examinează cererile de aviz consultativ introduse în virtutea articolului 47.

Articolul 32.^[1] Competența Curții

1. Competența Curții acoperă toate problemele privind interpretarea și aplicarea Convenției și a protocoalelor sale, care îi sunt supuse în condițiile prevăzute în articolele 33, 34, 46 și 47.

2. În caz de contestare a competenței sale, Curtea hotărăște.

Articolul 33. Cauze interstatale

Orice Înalță Parte Contractantă poate sesiza Curtea asupra oricărei pretense încălcări a prevederilor Convenției și ale protocoalelor sale de către o altă Înalță Parte Contractantă.

Articolul 34. Cereri individuale

Curtea poate fi sesizată printr-o cerere de către orice persoană fizică, orice organizație neguvernamentală sau de orice grup de particulari care se pretinde victimă a unei încălcări de către una dintre Înaltele Părți Contractante a drepturilor recunoscute în Convenție sau în protocoalele sale. Înaltele Părți Contractante se angajează să nu împiedice prin nicio măsură exercițiul eficace al acestui drept.

Articolul 35. Condiții de admisibilitate

1. Curtea nu poate fi sesizată decât după epuizarea căilor de recurs interne, așa cum se înțelege din principiile de drept internațional general recunoscute, și într-un termen de 4 luni^[2], începând cu data deciziei interne definitive.

[1] Art. 32 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 11 din Protocolul nr. 14.

[2] Sintagma „într-un termen de 6 luni” din cuprinsul art. 35 parag. 1 a fost înlocuită cu sintagma „într-un termen de 4 luni” prin art. 4 din Protocolul nr. 15. Potrivit art. 8 parag. 3 din Protocolul nr. 15, „*Articolul 4 din prezentul protocol va intra în vigoare la expirarea unei perioade de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentului protocol (data intrării în vigoare a Protocolului nr. 15 este 1 august 2021 – n.r.). Articolul 4 din prezentul protocol nu se aplică cererilor în care decizia definitivă, în sensul articolului 35 paragraful 1 din Convenție, este anterioară datei intrării în vigoare a articolului 4 din prezentul protocol.*”

2. Curtea nu reține nicio cerere individuală introdusă în aplicarea articolului 34, dacă:

- a) ea este anonimă; sau
- b) ea este în mod esențial aceeași cu o cerere examinată anterior de către Curte sau deja supusă unei alte instanțe internaționale de anchetă sau de reglementare și dacă ea nu conține fapte noi.

3.^[1] Curtea declară inadmisibilă orice cerere individuală introdusă în temeiul articolului 34, atunci când apreciază că:

- a) cererea este incompatibilă cu prevederile Convenției sau ale protocoalelor sale, este în mod vădit neîntemeiată ori abuzivă; sau
- b) reclamantul nu a suferit niciun prejudiciu important, cu excepția cazului în care respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și prin protocoalele sale impune examinarea pe fond a cererii^[2].

4. Curtea respinge orice cerere pe care o consideră inadmisibilă în aplicarea prezentului articol. Ea poate proceda astfel în orice stadiu al procedurii.

Articolul 36. Intervenția terților

1. În orice cauză aflată în fața unei Camere sau a Marii Camere, o Înalță Parte Contractantă, al cărei cetățean este reclamantul, are dreptul de a prezenta observații scrise și de a lua parte la audieri.

2. În interesul bunei administrări a justiției, președintele Curții poate invita orice Înalță Parte Contractantă care nu este parte în cauză sau orice persoană interesată, alta decât reclamantul, să prezinte observații scrise sau să ia parte la audiere.

3.^[3] În orice cauză aflată pe rolul unei Camere sau al Marii Camere Comisarul pentru drepturile omului al Consiliului Europei poate prezenta observații scrise și poate lua parte la audieri.

^[1] Parag. 3 al art. 35 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 12 din Protocolul nr. 14.

^[2] Cuvintele „și cu condiția de a nu respinge pentru acest motiv nicio cauză care nu a fost examinată corespunzător de o instanță națională” din cuprinsul art. 35 parag. 3 lit. b) au fost eliminate prin art. 5 din Protocolul nr. 15.

^[3] Parag. 3 al art. 36 a fost introdus prin art. 13 din Protocolul nr. 14.

Articolul 37. Scoaterea de pe rol

1. În orice stadiu al procedurii, Curtea poate hotărî scoaterea de pe rol a unei cereri atunci când circumstanțele permit să se tragă concluzia că:

- a) solicitantul nu dorește să o mai mențină; sau
- b) litigiul a fost rezolvat; sau
- c) pentru orice alt motiv, constatat de Curte, continuarea examinării cererii nu se mai justifică.

Totuși Curtea continuă examinarea cererii dacă respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și prin protocoalele sale o cere.

2. Curtea poate hotărî repunerea pe rol a unei cereri atunci când ea consideră că împrejurările o justifică.

Articolul 38.^[1] Examinarea în contradictoriu a cauzei

Curtea examinează cauza în condiții de contradictorialitate cu reprezentanții părților și, dacă este cazul, procedează la o anchetă, pentru a cărei bună desfășurare Înaltele Părți Contractante implicate vor pune la dispoziție toate facilitățile necesare.

Articolul 39.^[2] Soluționări pe cale amiabilă

1. În orice etapă a procedurii Curtea se poate pune la dispoziția părților în vederea soluționării pe cale amiabilă a cauzei, care să reflecte respectarea drepturilor omului, așa cum sunt recunoscute acestea în Convenție și în protocoalele sale.

2. Procedura descrisă la paragraful 1 este confidențială.

3. În cazul încheierii unei convenții de rezolvare amiabilă, Curtea scoate cauza de pe rol printr-o decizie care se limitează la o prezentare sumară a situației de fapt și a soluției adoptate.

4. Această decizie este transmisă Comitetului Miniștrilor, care supraveghează executarea clauzelor din convenția de soluționare pe cale amiabilă, așa cum au fost reținute în decizie.

[1] Art. 38 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 14 din Protocolul nr. 14.

[2] Art. 39 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 15 din Protocolul nr. 14.

Articolul 40. Audiere publică și acces la documente

1. Audierea este publică, în afara cazului în care Curtea nu decide altfel, motivat de circumstanțe excepționale.

2. Documentele depuse la grefă sunt accesibile publicului, în afara cazului în care președintele Curții nu decide altfel.

Articolul 41. Reparație echitabilă

Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.

Articolul 42. Hotărârile Camerelor

Hotărârile Camerelor devin definitive conform dispozițiilor articolului 44 paragraful 2.

Articolul 43. Retrimiteră în fața Marii Camere

1. Într-un termen de 3 luni de la data hotărârii unei Camere, orice parte în cauză poate, în cazuri excepționale, să ceară retrimiterea cauzei în fața Marii Camere.

2. Un colegiu de cinci judecători ai Marii Camere acceptă cererea în cazul în care cauza ridică o problemă gravă referitoare la interpretarea sau la aplicarea Convenției sau a protocoalelor sale, sau o altă problemă gravă cu caracter general.

3. În cazul în care colegiul acceptă cererea, Marea Cameră se pronunță asupra cauzei printr-o hotărâre.

Articolul 44. Hotărâri definitive

1. Hotărârea Marii Camere este definitivă.

2. Hotărârea unei Camere devine definitivă:

a) atunci când părțile declară că ele nu vor cere retrimiterea cauzei în fața Marii Camere; sau

b) la 3 luni de la data hotărârii, dacă retrimiterea cauzei în fața Marii Camere nu a fost cerută; sau

c) atunci când Colegiul Marii Camere respinge cererea de retrimitere formulată potrivit articolului 43.

3. Hotărârea definitivă se publică.

Articolul 45. Motivarea hotărârilor și deciziilor

1. Hotărârile, precum și deciziile care declară cererile admisibile sau inadmisibile sunt motivate.

2. Dacă hotărârea nu exprimă în totalitate sau în parte opinia unanimă a judecătorilor, oricare judecător are dreptul să adauge acesteia expunerea opiniei sale separate.

Articolul 46.^[1] Forța obligatorie și executarea hotărârilor

1. Înaltele Părți Contractante se obligă să se conformeze hotărârilor definitive ale Curții, pronunțate în cauzele în care sunt părți.

2. Hotărârea definitivă a Curții se transmite Comitetului Miniștrilor care supraveghează executarea acesteia.

3. În cazul în care Comitetul Miniștrilor consideră că supravegherea executării unei hotărâri definitive este împiedicată de o dificultate de interpretare a acestei hotărâri, el poate sesiza Curtea pentru a se pronunța asupra acestei probleme de interpretare. Decizia cu privire la sesizarea Curții se ia prin vot cu o majoritate de două treimi din numărul reprezentanților cu drept de a participa la lucrările Comitetului Miniștrilor.

4. În cazul în care Comitetul Miniștrilor consideră că o Înaltă Parte Contractantă refuză să se conformeze unei hotărâri definitive pronunțate într-un litigiu în care este parte, acesta poate, după ce a pus în întârziere Înalta Parte Contractantă, să sesizeze Curtea cu privire la problema respectării de către aceasta a obligației prevăzute la paragraful 1, printr-o decizie luată cu votul majorității de două treimi din numărul reprezentanților cu drept de a participa la lucrările Comitetului Miniștrilor.

5. Dacă Curtea constată o încălcare a prevederilor paragrafului 1, trimite cauza Comitetului Miniștrilor pentru ca acesta să examineze măsurile care se impun. Dacă Curtea constată că nu s-a produs o încălcare a prevederilor paragrafului 1, va transmite cauza Comitetului Miniștrilor, care va decide încetarea supravegherii executării.

^[1] Art. 46 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 16 din Protocolul nr. 14.

Articolul 47. Avize consultative

1. Curtea poate, la cererea Comitetului Miniștrilor, să dea avize consultative asupra problemelor juridice privind interpretarea Convenției și a protocoalelor sale.

2. Aceste avize nu se pot referi la probleme legate de conținutul sau de întinderea drepturilor și a libertăților definite în titlul I al Convenției și în protocoalele sale, nici asupra altor probleme de care Curtea sau Comitetul Miniștrilor ar putea să ia cunoștință ca urmare a introducerii unui recurs prevăzut în Convenție.

3. Decizia Comitetului Miniștrilor de a cere un aviz Curții este luată prin votul majorității reprezentanților care au dreptul de a face parte din acesta.

Articolul 48. Competența consultativă a Curții

Curtea decide dacă cererea de aviz consultativ prezentată de Comitetul Miniștrilor este de competența sa, așa cum aceasta este definită de articolul 47.

Articolul 49. Motivarea avizelor consultative

1. Avizul Curții trebuie motivat.

2. Dacă avizul nu exprimă în tot sau în parte opinia unanimă a judecătorilor, oricare judecător are dreptul să alăture acestuia expunerea opiniei sale separate.

3. Avizul Curții este transmis Comitetului Miniștrilor.

Articolul 50. Cheltuieli de funcționare a Curții

Cheltuielile de funcționare a Curții sunt în sarcina Consiliului European.

Articolul 51. Privilegiu și imunități ale judecătorilor

Judecătorii se bucură, pe timpul exercitării funcțiilor lor, de privilegiile și imunitățile prevăzute la articolul 40 din Statutul Consiliului European și de acordurile încheiate în virtutea acestui articol.

Titlul III. Dispoziții diverse^[1]

Articolul 52. Anchetele Secretarului general

Oricare Înalță Parte Contractantă va furniza, la solicitarea Secretarului general al Consiliului Europei, explicațiile cerute asupra felului în care dreptul său intern asigură aplicarea efectivă a tuturor dispozițiilor acestei Convenții.

Articolul 53. Apărarea drepturilor omului recunoscute

Nicio dispoziție din prezenta Convenție nu va fi interpretată ca limitând sau aducând atingere drepturilor omului și libertăților fundamentale care ar putea fi recunoscute conform legilor oricărei Părți Contractante sau oricărei alte convenții la care această Parte Contractantă este parte.

Articolul 54. Competențele Comitetului Miniștrilor

Nicio dispoziție a prezentei Convenții nu aduce atingere competențelor conferite Comitetului Miniștrilor prin Statutul Consiliului Europei.

Articolul 55. Renunțarea la alte mijloace de reglementare a diferendelor

Înaltele Părți Contractante renunță reciproc, în afara unei înțelegeri speciale, să se prevaleze de tratatele, convențiile sau de declarațiile care există între ele, în vederea supunerii, pe calea unei cereri, a unui diferend apărut din interpretarea sau aplicarea prezentei Convenții unui alt mod de reglementare decât cele prevăzute de numita Convenție.

Articolul 56. Aplicare teritorială

1. Orice stat poate, în momentul ratificării, sau în orice alt moment ulterior să declare, prin notificare adresată Secretarului general al Consiliului Europei, că prezenta Convenție se va aplica, sub rezerva paragrafului 4 al prezentului articol, tuturor sau unuia dintre teritoriile ale căror relații internaționale el le asigură.

[1] Titlul III este reprodus astfel cum a fost amendat prin Protocolul nr. 11.

2. Convenția se va aplica teritoriului sau teritoriilor desemnate în notificare începând cu a 30-a zi socotită de la data la care Secretarul general al Consiliului Europei va fi primit această notificare.

3. În respectivele teritorii, dispozițiile prezentei Convenții vor fi aplicate ținând seama de necesitățile locale.

4. Orice stat care a făcut o declarație conform primului paragraf din acest articol poate ulterior, în orice moment, să declare relativ la unul sau mai multe teritorii vizate în această declarație că acceptă competența Curții de a lua cunoștință de cererile persoanelor fizice, organizațiilor neguvernamentale sau ale grupurilor de persoane particulare, conform articolului 34 din Convenție.

Articolul 57. Rezerve

1. Oricare stat poate, în momentul semnării prezentei Convenții sau al depunerii instrumentului său de ratificare, să formuleze o rezervă în legătură cu o dispoziție anume a Convenției, în măsura în care o lege atunci în vigoare pe teritoriul său nu este conformă cu această dispoziție. Rezervele cu caracter general nu sunt autorizate în termenii prezentului articol.

2. Orice rezervă emisă conform prezentului articol necesită o scurtă expunere privind legea în cauză.

Notă. A se vedea și: ► art. 4 din Protocolul nr. 6; ► art. 3 din Protocolul nr. 13.

Articolul 58. Denunțare

1. O Înaltă Parte Contractantă nu poate denunța prezenta Convenție decât după expirarea unui termen de 5 ani începând cu data intrării în vigoare a Convenției în ceea ce o privește și prin intermediul unui preaviz de 6 luni, dat printr-o notificare adresată Secretarului general al Consiliului Europei, care informează despre aceasta celelalte Părți Contractante.

2. Această denunțare nu poate avea drept efect să dezlege Înalta Parte Contractantă interesată de obligațiile conținute în prezenta Convenție în ceea ce privește orice fapt care, putând constitui o încălcare a acestor obligații, ar fi fost comis de ea anterior datei la care denunțarea își produce efectele.

3. Sub aceeași rezervă ar înceta de a mai fi parte la prezenta Convenție orice Parte Contractantă care ar înceta de a mai fi membru al Consiliului Europei.

4. Convenția poate fi denunțată conform dispozițiilor paragrafelor precedente în ceea ce privește orice teritoriu pentru care ea a fost declarată aplicabilă potrivit articolului 56.

Articolul 59. Semnare și ratificare

1. Prezenta Convenție este deschisă spre semnare membrilor Consiliului Europei. Ea va fi ratificată. Ratificările vor fi depuse la Secretarul general al Consiliului Europei.

2.^[1] Uniunea Europeană poate adera la prezenta Convenție.

3. Prezenta Convenție va intra în vigoare după depunerea a zece instrumente de ratificare.

4. Pentru orice semnatar care o va ratifica ulterior, Convenția va intra în vigoare din momentul depunerii instrumentului de ratificare.

5. Secretarul general al Consiliului Europei va notifica tuturor membrilor Consiliului Europei intrarea în vigoare a Convenției, numele Înaltelor Părți Contractante care au ratificat-o, precum și depunerea oricărui instrument de ratificare intervenită ulterior.

Încheiată la Roma, la 4 noiembrie 1950, în limbile franceză și engleză, ambele texte fiind egal autentice, într-un singur exemplar care va fi depus în arhivele Consiliului Europei. Secretarul general va transmite copie certificată tuturor semnatărilor.

^[1] Parag. 2 al art. 59 a fost introdus prin art. 17 din Protocolul nr. 14, iar, potrivit aceleiași dispoziții, parag. 2, 3 și 4 au devenit parag. 3, 4 și, respectiv, 5.